

MATEMATICĂ ȘI POEZIE ¹

deziderat la Școala Gimnazială „Dan Barbilian” Galați

Ion Barbu (pseudonimul lui Dan Barbilian)
19 martie 1895 – 11 august 1961

Poet și matematician român, **Ion Barbu** (pseudonimul lui **Dan Barbilian**) s-a născut în Câmpulung Muscel, România pe data de 19 martie 1895 și a decedat pe data de 11 august 1961 în București. **Dan Barbilian**, cunoscut sub acest nume ca și matematician, a fost fiul judecătorului Constantin Barbillian (care și-a latinizat numele de familie inițial „Barbu”) și al Smarandei, născută Șoiculescu.

Talentul său matematic se manifestă încă din timpul liceului, elevul Barbilian publicând remarcabile contribuții în revista *Gazeta matematică* fără a lăsa deoparte pasiunea pentru poezie. Între anii 1914-1921 studiază matematica la Facultatea de Științe din București, exceptând perioada în care își satisface serviciul militar în timpul Primului Război Mondial.

Cariera sa în matematică a continuat cu susținerea tezei de doctorat în 1929 și cu participarea la diferite conferințe internaționale de matematică, dintre care amintim *Congresele Internaționale de Matematică la Hamburg (1936), Göttingen și Viena (1938), Oslo (1936), Praga (1934)*.

Încă din 1919, Dan Barbilian începe colaborarea la revista literară *Sburătorul*, adoptând, la sugestia lui Eugen Lovinescu, ca pseudonim numele bunicului său, **Ion Barbu**. În timpul liceului îl cunoaște pe viitorul critic literar Tudor Vianu, de care va fi legat prin una din cele mai lungi și mai frumoase prietenii literare. Participant la avangarda artistică românească, dar și un afiliat al gândirismului, **Ion Barbu** a fost unul dintre cei mai importanți poeți români interbelici, reprezentant al modernismului literar românesc. Despre opera lui Ion Barbu, Tudor Vianu spunea că:

*Cititorul care străbate paginile volumului **Joc secund**, nu trebuie să uite niciodată că se găsește în fața unui poet matematician. Chiar o simplă inventariere a vocabularului său arată cât datorește Ion Barbu astronomiei, mecanicii sau geometriei. (...) Viziunea matematicianului este atât de puțin conexată cu activitatea simțurilor, atât de liberă de contingențele care întinerează funcțiunea lor, încât lumea care i se relevă este resimțită de el ca pură. Pe de altă parte, față de lumea experienței, aceea a matematicii este a doua lume, o suprastructură ideală. Într-un asemenea univers ideal dorește să se situeze viziunea lui Ion Barbu și acesta este înțelesul expresiei **joc secund**, care intitulează volumul său.*

Dublat de matematician și de modul lui de a gândi în spiritul abstract al matematicii s-a impus în planul reprezentărilor poetice, Ion Barbu însuși afirmând:

Ca și în geometrie, înțeleg prin poezie o anumită simbolică pentru reprezentarea formelor posibile de existență ... Pentru mine poezia este o prelungire a geometriei, așa că, rămânând poet, n-am părăsit niciodată domeniul divin al geometriei.

¹ https://ro.wikipedia.org/wiki/Ion_Barbu